

chodu nebude proto podrobena válečnému příspěvku. Dosud vybíraný branný příspěvek bude zároveň zrušen.

V souvislosti se zavedením nové daně důchodové (daně ze mzdy) zamýšlí se zrušiti daň rentovou, daň z vyššího služného, daň dividendovou a zvláštní daň z úroků z úsporných vkladů. Dále bude nahrazena zvláštní daň výdělková s účinností pro kalendářní rok 1943 korporací dani, obdobnou říšskému právu. Aby bylo dosaženo u korporací (na př. akciových společností, společností s r. o., společenstev, těžířstev a j.) stejného daňového zatížení jako u korporací na ostatním území Říše, bude zavedeno k dani korporací v zjednodušené formě ještě daňové zatížení obdobné říšské dani živnostenské.

Zároveň bude dovoleno podle dávného právního protektorátního hospodářství fyzickým osobám a osobním společnostem, zapsaným v obchodním rejstříku a korporacím, podléhajícím korporací dani, za určitých předpokladů k 1. lednu 1943 nově oce-

niti provozní jmění a sestaviti výchozí diskovou bilanci.

Kromě toho přechodná opatření u daně důchodové, všeobecné a zvláštní daně výdělkové, jejichž účinnost skončila koncem roku 1942 a obsažena ve vl. nař. č. 7/1940 Sb. prodloužena ještě o jeden rok. Příslušná vládní nařízení připravuje ministerstvo financí a lze je očekávat v nejbližší době.

Se zavedením nového práva daně důchodové a daně korporací přejde se podle říšského zdaňování od zdaňování podle berního roku ke zdaňování podle kalendářního roku. To má za následek, že důchod (zisk, výtěžek) obchodního roku 1942 (1941/42) nebude základem zdanění. Pro daň důchodovou, sraženou v kalendářním roce 1942 ze služebních požitků, bude míti nové vládní nařízení o dani důchodové přechodná ustanovení.

Splátky předem na přímé daně na základě posledního daňového výměru je nutno dále platit dosavadním způsobem, dokud nebude vydán nový výměr.

Z právní praxe.

Rozluka.

Možnost odvolání návrhu žalované strany na rozluku pro případ, že by neměla býti výhradně z viny protistrany.

Do kdy je tato možnost?

*

V konkrétním případě žalovaná manželka, navrhuje v rozlukovém řízení původně zamítnutí žaloby, během jednání v první instanci, když se domnívala, že prokázané okolnosti postačí k rozluce z výhradně viny žalobce, změnila svůj návrh tak, že navrhovala rovněž rozluku, avšak z viny žalobce.

První soud však rozloučil manželství pro hluboký rozvrat, ale z viny obou stran.

Žalovaná ve svém odvolání navrhovala zase již jen vyhovění odvolání v tom smyslu, že rozluka se vyslovuje z výhradně viny žalobce.

Odvolací soud však nevyhověl tomuto odvolání, uznáváje stejně jako

první instance na rozluku zaviněnou oběma stranami.

Žalovaná podala dovolání a s poukazem na rozhodnutí 18.040 a 18.213 Sb. r. n. s. civ. formulovala petit dovolacího spisu takto:

»I. V první řadě beru zpět svůj návrh na rozloučení manželství a v důsledku toho žádám, aby žaloba J. R. na rozloučení manželství byla zamítnuta a žalobce odsouzen k náhradě útrat všech 3 instancí do 14 dnů pod exekucí. Jen v tom případě bych svůj návrh na rozluku zpět nebrala, kdyby rozluka vyslovena byla z výhradně viny žalobce a tento byl odsouzen k náhradě útrat všech 3 instancí pod exekucí.

Při tom ovšem ani při návrhu na zamítnutí žaloby nevzdávám se svého práva samostatnými zákroky kdykoliv na podkladě zjištěných okolností uplatnit nárok na rozluku manželství z výhradně viny žalobce, když by totiž rozsudkem následujícím po tomto dovolání nebyl uskutečněn výrok o rozluce z výhradně viny žalobce.

II. Pro případ, že by soud dovolací však uznal, že můj návrh v první instanci, učiněný na rozluku z výhradně viny žalobce, byl opodstatněn a že je vskutku možno rozluku povolit z výhradně viny žalobce a nikoliv také z viny mé, pak jsem ochotna

ještě i nyní přistoupiti na to, že rozluka povolena bude, ale ovšem jediné z výhradné viny žalobcovy.«

Žalobce (který podával rovněž dovolání s návrhem na vyslovení výhradné viny žalované) v dovolací odpovědi navrhl, aby dovolání žalované strany bylo odmítnuto:

»poněvadž podání žalované nemá náležitosti § 506 c. ř. s., zejména postrádá jakýkoliv určitý, jasný a jednoznačný dovolací návrh.

Prohlášení, učiněná sub I. dovolání vylučují návrh uvedený sub II. dovolání žalované.«

Nejvyšší soud v rozhodnutí RV I 1281/42 z 18. února 1943 o takto formulovaném petitu a námitkách proti němu, vyslovil se u vyhovění dovolání takto:

»Dovolání žalované je opřeno o dovolací důvody podle § 503, čís. 2 a 4 c. ř. s. a činí návrh na změnu obou rozsudků nižších soudů především v ten smysl, že se manželství 1. rozlučuje z výhradné viny žalobcovy, kdežto jinak — pro případ, že tomuto jejímu návrhu nebude vyhověno — navrhuje žalovaná 2. zamítnutí žaloby. Jak dovedl nejvyšší soud v rozh. čís. 18.213 Sb. n. s., na které se poukazuje, mohla žalovaná změnit v dovolacím řízení svůj konečný návrh a navrhnouti zamítnutí žaloby, i když před soudy obou nižších stolic se k žádosti na rozloučení manželství připojila a zamítnutí žaloby navrhuje až v dovolání. Konečnou dovolací návrh ve svrchu uvedené podmíněčné úpravě je přípustný a žalobce v dovolací odpovědi se marně snaží dovésti, že dovolání žalované postrádá jasný a určitý dovolací návrh, maje za to, že oba dovolací návrhy žalované se navzájem vylučují. Nevylučují se již proto, že druhý návrh je eventuální, takže bude o něm uvažovati až tehdy, nebude-li prvnímuh vyhověno.

Pokud jde o otázku výhradné viny žalobcovy ...«

»Všechny tyto zjištěné skutečnosti poukazují na takový stupeň spoluviny žalované na manželském rozvratu, že nelze uznati na výhradnou vinu žalobcovu.

Zbývá proto posouditi ještě další návrh žalované na změnu rozsudků obou nižších soudů v ten smysl, že se žaloba zamítá. Žalovaná opírá tento svůj návrh dolícením převážné viny žalobce na manželském rozvratu, neboť po odpadnutí jejího návrhu na rozloučení manželství by nemohla býti rozluka vyslovena jen k jeho žalobě, kdyby byl rozvratem převážné vinen. [§ 13, písm. h) rozl. zák.] ...«

»Oba nižší soudy zdůraznily, že se při posuzování rozlukového důvodu hlubokého manželského rozvratu nezabývaly otázkou převážné viny s ohledem na souhlasnou žádost obou manželů na rozluku. Nebyla proto otázka případné převážné viny žalobcovy na manželském rozvratu vůbec uvedena na přetřes, ač podle nynějšího stavu věci je toho nezbytně třeba. Nutno proto v tomto směru oba rozsudky nižších soudů zrušiti a věc vrátiti soudu první stolice k dalšímu jednání a rozhodnutí.«

Dlužno loyálně přiznati, že úprava prohlášení žalované sub I a II dovolacího spisu i konečných návrhů eventuelních nebyla v tak obvyklé formě, jak jsme na ni zvyklí, ale naproti tomu dlužno uvážiti, že šlo pravděpodobně o prvý případ toho druhu, formulovaný po rozhodnutí 18.213, kdy ještě nebyla otázka podobného eventuelního petitu, vzneseného až ve 3. instanci, soudem nejvyšším řešena, a kdy tedy bylo nutno voliti takovou formu, aby byl zachráněn alespoň petit, navrhující dodatečné zamítnutí žaloby.

Dovolatelka měla totiž obavy, kdyby formulovala v prvé řadě návrh na rozluku z výhradné viny žalobcovy a teprve in eventum navrhovala zamítnutí rozlukové žaloby, že by mohlo býti uváženo právě to, že návrh na zamítnutí v takovéto podmíněčné formě a učiněný teprve ve třetí instanci, není takového rázu, aby v tomto stadiu sporu musel vyvolati účinky, přiznávané dodatečnému návrhu rozhodnutím 18.213.

Na podkladě stanoviska nejvyšší-

ho soudu bude možno tudíž zajisté v příštích případech formulovati konečný petit dovolací jako petit eventuelní daleko jednodušeji.

Po podání předmětného dovolání, z jehož podnětu bylo vydáno rozhodnutí právě citované, bylo uveřejněno ve sbírce plenární usnesení 18.298, jež důsledně provádí zásadu, že trvanlivé manželství má být chráněno každým soudem v každém stadiu rozlukové rozepře, avšak věc řeší v podstatě z jiného podnětu, nežli je přesné podkladem našeho konkrétního případu.

VI. Jeřábek.

K otázce náhradního doručení do vlastních rukou.

Podle § 106 c. ř. s. straně, jímž má být doručeno a která nebyla zastížena, zanechá doručovatel předepsaným způsobem oznámení, aby byla přítomna pro přijetí doručení v příslušné místnosti v den a hodinu zároveň stanovenou.

Za daných poměrů, kdy čas každého z nás jest přesně vymezen a kdy zejména není trpěno zbytečné vzdalování se z práce válečně důležité, nebývá adresátu možno, aby na doručení zásilky čekal doma. Zmeškává tak i ono druhé doručení a pak ve volném čase si musí dojít pro zásilku na poštu, kde byla zatím uložena podle § 104, odst. 3 c. ř. s.

V konkrétním případě se stalo, že zaměstnanec nemohl na posla počkati doma a když pak přišel pro zásilku na poštu, byl odkazován na dobu pozdější, že prý zásilka vyšla z patrnosti. Sám pak se o její nalezení nemohl starati a tak se nedozvěděl, kdy vlastně jest ustanoven první rok a byl proti němu vydán rozsudek pro zmeškání.

Nejvyšší soud onen rozsudek zrušil a nařídil soudu první stolice, aby žalobu znovu doručil a pak o ní dále jednal. Vyšel z těchto důvodů:

Podle zjištění odvolacího soudu byla stěžovateli doručována žaloba a obsílka

k prvnímu roku tak, že na dveře jeho bytu bylo dne 5. září 1942 připevněno vyzvání podle § 106, odst. 2 c. ř. s. a dne 7. září 1942 písemná oznámka podle § 104, odst. 1 c. ř. s., načež byla doručovaná písemnost předána poštovní přepážce pro žalovaného, tam však vyšla z patrnosti a nemůže být nalezena. Odvolací soud má za to, že tímto předáním zásilky k přepážce nastalo její uložení ve smyslu § 104, odst. 1 c. ř. s., které má podle § 104, odst. 3 c. ř. s. účinek doručení a že to, co se se zásilkou stalo později, nemá na platnost doručení vlivu. S tímto právním názorem odvolacího soudu nelze souhlasiti.

Z materiálů k civilnímu řádu soudnímu (I. sv., str. 236) vyplývá, že uložení na poště bylo zavedeno proto, aby adresátu bylo umožněno vyzvednouti si dodatečně doručovanou zásilku a aby tak bylo odstraněno nebezpečí její ztráty nebo poškození, které jí hrozilo, když byla podle dřívějšího práva přibita na dveře bytu nebo obchodní místnosti. Stejná tendence jest zřejma z § 357 jedn. řádu. Výnos ministerstva pošt a telegrafů vdaný v dohodě s ministerstvem spravedlnosti s přihlédnutím k vládnímu nařízení čís. 2/1927 Sb. (viz Věstník ministerstva spravedlnosti z roku 1928, sdělení 84) stanoví v § 19 výslovně, že soudní vyřízení uložená u poštovních úřadů musí být uschována pod uzávěrou 14 dní a hlásí-li se adresát v této době, budou mu vydána. Jen tehdy, byla-li tato ustanovení dodržena, lze mluvit o řádném uložení písemnosti podle § 104, odst. 1 c. ř. s., které má podle odstavce 3 téhož paragrafu účinek doručení. V souzeném případě nebyla doručovaná písemnost chována po 14 dní pod uzávěrou a nebyla vydána adresátu, ač se pro ni k úřadu dostavil. Žaloba a obsílka k prvnímu roku nebyly tedy doručeny a tím byla žalovanému odňata možnost projednávati před soudem (§ 477. čís. 4 c. ř. s.). (Rozh. nejvyššího soudu v Brně R I 575/42, 1.)

Zdeněk Müller.

Výpověď pojistky.

V tomto časopise byla již v roč. IV. na str. 133—134 glosa, který moment je rozhodný pro počítání lhůty k výpovědi pojistky nabyvatelem podle § 65 zák. o poj. sml. Závěr této glosy, že nelze tuto lhůtu počítat ode dne vkladu do pozemkových knih, doznává určitou korekturu rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 4. února 1943 čj. Rv I 1062/41-3,

kteřé bylo vydáno na základě tohoto průběhu sporu:

Žalovaní nabyli pojištěné nemovitosti smlouvou ze dne 11. října 1939. Okresní úřad ji schválil podle vl. nař. č. 218/38 Sb. výměřem z 21. listopadu 1939, který byl účastníkům doručen 2. prosince 1939. Odvolání nebylo podáno. Po doručení výměru okresního úřadu zažádal zástupce nabyvatelů jejich jménem o zaknihování vlastnictví, jež bylo povoleno knihovním soudem 9. prosince 1939 a usnesení o tom bylo doručeno 24. prosince 1939. Nabyvatelé nemovitosti vypověděli pojistku 17. ledna 1940; žalující pojišťovně došla výpověď 24. ledna 1940. Bylo dále zjištěno, že se žalovaní nastěhovali do koupeného domu 14. února, když před tím 7. února se zcizitelka vystěhovala a odevzdala klíče u zástupce nabyvatelů.

První soud ve sporu o zaplacení premie proti žalovaným nabyvatelům vyhověl určovacímu návrhu žalovaných, že pojistná smlouva v důsledku výpovědi neexistuje po právu. Vyšel ze zjištění, že se žalovaní uvázali v držbu podle §§ 65/2 poj. zák. a 312 obč. zák. buď 7. nebo 8. února 1940, kdy si žalovaný pojištěnou nemovitost prohlédl, přijal klíče od domu a tudíž i celou nemovitost: tím byly splněny podmínky pro nabytí držby. V den, kdy tedy žalovaní dali výpověď pojistného poměru, nepočala ještě ani běžet konečná jednoměsíční lhůta. Při tom pro posouzení včasnosti výpovědi je rozhodný okamžik odeslání (rozh. č. 13.221 sb. n. s.).

Odvolací soud sice nevyhověl odvolání žalobkyně, ale vycházel při včasnosti výpovědi z těchto úvah:

Není správný výklad odvolání, jakoby lhůtu § 65, odst. 2 poj. zák. bylo počítat od schválení smlouvy okresním úřadem. Tím se ovšem teprve stalo zcizovací jednání platné a perfektní (rozh. č. 17.492 sb. n. s., Všeřrd roč. XXII, str. 116), ale na tom zde

nezáleží, když je zjištěno, že k ujetí se držby došlo až později. V souzeném případě lze o nabytí držby mluvit až od doby, kdy se nabyvatelé do domku o jediném bytě nastěhovali a převzali klíče (rozh. č. 8288 sb. n. s., Všeřrd I. c., str. 115). Předchozí prohlášení budovy, chození po domě, přípravné práce a vyměřování řemeslníkově nestačí ještě k nabytí držby. Tím totiž žalovaní nenabylí faktické moci nad domkem, i když již měli držitelkou vůli. Poněvaž k nabytí držby došlo až 7. nebo 8. února, končila měsíční lhůta pro výpověď teprve 7. nebo 8. března 1940. Zjišťování, kdy došlo k schválení smlouvy podle vl. nař. č. 218/38 Sb. by bylo relevantní jen tehdy, kdyby se nabyvatelé ujali držby ještě před udělením schválení: pak začíná lhůta od dne, kdy schválení bylo uděleno (Hornovo Pojistné právo str. 392, rozh. č. 17.791 sb. n. s.). Bez takového schválení nelze totiž držbu považovat za řádnou a zpravidla ani poctivou (Všeřrd I. c., str. 117). V souzeném případě o takový časový střet nešlo, když ujetí držby následovalo po schválení zcizovacího jednání.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobkyně, ale posuzoval včasnost výpovědi opět s jiného hlediska:

Zákonné ustanovení § 65, odst. 2 zák. o poj. sml., jež je v neprospěch pojistníka nezměnitelné (§ 72 zák.), třeba vykládat tak, že pojistník, který věděl o pojištění nabyté nemovitosti, může vypovědět pojistnou smlouvu ještě do jednoho měsíce poté, kdy se ujal držby, a to faktické držby ve smyslu § 312 obč. zák. (rozh. č. 8288 sb. n. s.), anebo, bylo-li před ujetím se držby vloženo pro něho do pozemkové knihy právo vlastnické, do jednoho měsíce poté. Po nabytí knihovního práva vlastnického nepřichází s hlediska § 65, odst. 2 zák. o poj. sml. uvázání se v držbu již v úvahu. Právo vlastnické poskytuje vlastníkovi možnost, pokud tím neruší právní řád a nezkracuje práva osob třetích, s podstatou a s užitky věci podle své vůle nakládat a každého jiného z toho vyloučit. Právo vlastnické je tedy nejširším oprávněním, které možno k hmotné věci nabyt a třeba proto již zkoumat, zda nabyvatel, který jako vlastník v pozemkové knize je zapsán, vykonal ještě úkony, kterými držitel dává najevo ujetí se držby podle § 312 obč. zák. Požadavek ujetí se skutečné držby byl pojat od ustanovení § 65, odst. 2 proto, aby nabyvatel nebyl nucen k výpovědi pojistné smlouvy hned po uzavření zcizovacího jednání, kdy není ještě zcela jisto, zda dojde k přechodu vlastnického práva. Dojde-li však ke vkladu vlastnického práva

nabyvatelova před faktickým ujetím se držby nemovitosti, nepřichází již doba, kdy se tak stalo, v úvahu pro počátek jedno-měsíční výpovědní lhůty podle § 65, odst. 2 zák. o poj. sml. (Ehrenzweig, Versicherungsvertragsrecht, str. 448 a další). Dovolatelka přednesla, že žalovaní v koupeném domku vykonali různé úkony dříve, než se do domku nastěhovali, čímž se snažila dokázat, že žalovaní se ujali držby domu hned po uzavření zcizovacího jednání a že již tímto datem začala běžet měsíční lhůta k výpovědi pojistné smlouvy. Zjištění odvolacího soudu o tvrzeném počínání žalovaných nesvědčí však ještě pro závěr, že žalovaní se ujali držby, neboť nebyl prokázán žádný takový jejich úkon, se kterým § 312 obč. zák. spojuje ujetí se držby. Zjištěným jednáním nedali žalovaní ještě najevo, že mají domek ve své moci, že s ním disponují. Výpověď pojistné smlouvy došla 24. ledna 1940 není tedy opožděná, když se žalobkyni nepodařilo dokázat, že žalovaní se uvázali v držbu již měsíc před výpovědí pojistné smlouvy. Za počátek měsíční lhůty v § 65, odst. 2 zák. nelze tam, kde lhůta se počítá od nabytí práva vlastnického, považovat přímo den knihovního vkladu, kdy podle § 431 obč. zák. dochází k převodu práva vlastnického, nýbrž teprve den, kdy byl nabyvatel o vkladu vyrozuměn. Teprve tímto dnem se většinou nabyvatel dovídá o dni knihovního vkladu a teprve od toho dne musí proto být počítána lhůta § 65, odst. 2 zák. o poj. sml., ve které se musí rozhodnout o dalším trvání pojištění. Správně tedy nižší soudy rozhodly, že pojistná smlouva nepřešla na nabyvatele, ježto ji řádně a včas vypověděli.

Zettl.

I ve správním řízení jest výlučně legitimován dosazený správce podle vl. nař. č. 87/39 Sb.

Je-li na státek dosazen správce, ať již na základě § 9 nař. říš. protektora z 21. června 1939, č. 6 anebo na základě § 3 vl. nař. č. 87/1939 Sb. a není-li působnost jeho výslovně omezena, tedy jeho správa záleží v tom, že na místo dosavadního oprávněného nastupuje správce vnučený s oprávněním, aby obstarával nejen hospodářskou správu majetku mu podléhajícího, nýbrž aby také konal jménem dosud oprávněného v s e c h n a p r á v n í j e d n á n í, týkající se ma-

jetku stojícího pod správou. To platí i pro správní řízení (nález Nss z 9. února 1942, č. 2194/40-4, Boh. A č. 803/42).

10% obecní přírážku k imobilárním poplatkům je platiiti bez úředního vyměření do 40 dnů.

Nálezem Nss z 25. února 1942, č. 897/40-2, Boh. A č. 816/42, byla potvrzena dosavadní praxe. Magistrát hlavního města Prahy předepsal nezaplacenou 10% přírážku se 6% úrokem z prodlení podle vl. nař. č. 17/36, protože se zaplacení nestalo podle čl. III. a IV. vl. nař. č. 66/33 Sb. Nejvyšší správní soud rozhodl:

Stížnost namítá především, že aplikaci ustanovení vl. nař. č. 66/1933 Sb. brání ustanovení odst. 4 § 33 zák. č. 329/1921 Sb. o obdobné platnosti předpisů u poplatku, protože podle analogického použití schází tu základní předpoklad, t. j. analogie právních poměrů.

Tato námitka není důvodná.

Stanoví-li zákon sám, že o poměrech uvedených v odst. 4, § 33 platí obdobně zákonná ustanovení o poplatku, nelze uvažovati, jsou-li či nejsou-li dány předpoklady pro použití analogie, nýbrž zákon tímto poukazem výslovně stanoví, že všechna ustanovení o poplatcích platí v rámci odst. 4, § 33 o obecní přírážce, a že je jich proto na tuto přírážku použiti (srovn. nál. A 11.656/35). Nejde tedy o analogii v techn. slova smyslu, t. j. o použití nějaké normy na jinou skutkovou podstatu, nežli která v normě té jest upravena a sama normativní úpravy postrádá; neboť obecní přírážka jest upravena v normě § 33, odst. 4 ob. fin. nov., ovšem tak, že se tu na ni obsahově vztahuje úprava, která platí ve směrech tam uvedených pro poplatky. Poukazuje-li však ob. fin. novela sama na normy, upravující v uvedených směrech poplatky, pak nutno podle tohoto předpisu ob. fin. novely použiti oněch norem i na přírážku obecní, a je pak docela lhostejno, mají-li v oboru práva poplatků normy ony povahu norem obecných

či legis specialis. Ježto pak zákon č. 329/1921 Sb., stanově v § 33 toto obdobné použití, necituje obdobného zákona, nýbrž zcela všeobecně praví, že o poměrech v odst. 4 uvedených platí zákonná ustanovení o státním poplatku obdobně, dlužno mít za to, že zákon vztahuje na obecní přírážku ona ustanovení, která právě v tu kterou dobu platí o poplatku.

Nelze souhlasiti ani s názorem stížnosti, že uvedené analogické použití je nepřijatelné proto, že § 33 zák. č. 329/1921 Sb. nestanoví výslovně, že platí zákonná ustanovení o poplatku z trhov^{ých} smluv o nemovitostech, nýbrž mluví jen o ustanoveních o poplatku, neboť v době vydání zákona č. 329/1921 Sb. nebylo důvodu k takovému rozlišování, když nerozlišovala tehdy tak ani ustanovení poplatková, pojem »poplatku«, jímž je v odst. 4 zřejmě míněn poplatek ve smyslu odst. 1, § 33, je pak tak široký, že obsahuje v sobě i poplatek z trhov^{ých} smluv o nemovitostech, obsahem svým zřejmě užší.

Za této právní situace je nerozhodno, jaký účel sledoval zákon přímým placením poplatků, i tvrzení stížnosti, že nebylo účelem zákona č. 65/1933 Sb. upravovati hospodářství obecní.

Stížnost namítá dále, že cit. ustanovení vl. nař. č. 66/1933 Sb. neplatí o obecní přírážce podle § 33 ob. fin. nov. proto, že aplikaci ustanovení odst. 4 o obdobné platnosti zákonných ustanovení o poplatku, které — jak nss vyložil ve svém nálezu A 13.098/37 — platí jen v případech tam taxativně uvedených, nelze rozšiřovati na případy jiné, a že proto nelze ustanovení vl. nař. č. 66/1933 Sb. aplikovati ani na způsob

předpisování a vybírání obecní přírážky, jenž se v odst. 4, § 33 neuvádí a o němž má odst. 2 téhož paragrafu ustanovení zvláštní.

Ani tato námitka není důvodná.

V daném případě jde o to, zda platí pro obecní přírážku ustanovení dané pro poplatky, že má být placen přímo bez vyčkání úředního vyměření do 40 dnů po dni, kterého bylo uzavřeno právní jednání. Ustanovení toto neupravuje, jak stížnost má za to, »způsob předpisování a vybírání«, nýbrž — stanoví předpoklady a dobu dospělosti poplatkového dluhu — povinnost a lhůtu platební, tedy momenty, o nichž § 33, odst. 4 ob. fin. nov. výslovně ustanovuje, že platí obdobně také pro přírážku obecní. Dlužno-li — jak shora dovozeno — tato ustanovení o povinnosti a lhůtě platební vztáhnouti také na obecní přírážku, pak je tím modifikováno ustanovení § 33, odst. 2 ob. fin. nov., že přírážku obecní předpisuje starosta obce, do té míry, že tento předpis přírážky není již předpokladem platební povinnosti, a zůstává pak v platnosti jen potud, že předepsání obecní přírážky — a to starostou obce — nastává obdobně jen tam a potud, kde a pokud dochází také k formálnímu předepsání poplatku příslušným úřadem finančním.

Z toho, co uvedeno, dospěl soud k závěru, že ustanovení čl. III. bodu ch) vl. nař. č. 66/1933 Sb. o přímém placení poplatků z převodů tam uvedených bez vyčkání úředního vyměření platí podle odst. 4, § 33 ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb. i pro obecní přírážku k poplatku z převodu nemovitostí, vybíranou podle ustanovení cit. § 33.

Autoři článků v tomto čísle:

Advokát v Praze Dr. Josef Pužman, rada kraj. soudu civ. v Praze Dr. Josef Fiala, advokát v Mladé Boleslavi Dr. Záboj Věšín, sekretář Ústřed. svazu průmyslu Karel Srna, advokát v Praze Dr. Frant. Coufal, advokát v Praze Dr. Karel Scheinpflug, rada kraj. soudu obchod. v Praze Dr. Josef Glos, advokát v Chrudimi Dr. Vl. Jeřábek, soudní rada v Chrudimi Dr. Jar. Zettl.